

Arrest

nr. 163 750 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 17 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RENGLLET, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 juli 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische partner.

1.2 Op 14 december 2012 wordt de wettelijke samenwoning stopgezet.

1.3 Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit

is de bestreden beslissing, die op 19 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980(VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Nationaliteit: Canadase

(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing: Artikel 42quater 1° 4° VW het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene kwam in maart 2011 naar België en sloot op 05.12.2011 een verklaring wettelijke samenwoning af met de Belgische onderdaan V(...) Q(...) J(...) F(...) (RR. (...)). Op datum van 22.12.2011 werd betrokkene in het Vreemdelingenregister (VR) ingeschreven en dd. 05.07.2012 in het bezit gesteld van haar F- kaart afgeleverd te Grimbergen geldig tot 14.06.2017. De verklaring van wettelijke samenwoning werd op 14.12.2012 stopgezet waardoor de gezinssituatie van betrokkene totaal wijzigde. Betrokkene werd dd. 07.04.2014 afgevoerd van ambtswege en dd. 16.10.2014 terug ingeschreven te Brussel - Sint Gillis. Gelet op deze geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2012 en vervolgens 2014 in het bezit is van haar F-kaart geldig tot 28.11.2019 valt zij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijfjaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval.

Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst., conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Op datum van 16.10.2014 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, de instructie werd 28.10.2014 betekend waarna de volgende documenten werden voorgelegd:

- Schrijven van de RVA betreffende de uitkeringsaanvraag dd 19.05.2014, -Individuele rekening van het jaar 2012 en 2013 , schrijven secta FGTB naar betrokkene 26.5.2014, C4 dd 22.05.2014 over de tewerkstelling van 02.05.2012 en 01.05.2014: deze documenten bewijzen dat betrokkene gewerkt heeft en op basis van de kruispuntbank tewerkstelling blijkt dat betrokkene heden nog steeds actief is op de arbeidsmarkt (via Page Interim). Uit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwilleg is en werkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (38 jaar) van betrokkene zou verhinderen dat zij ook in haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

-Betaling huur 680 euro gedurende maanden augustus en september 2014. Hieruit blijkt dat betrokkene de woonst waar ze nu woont en de huishuur aflost wat geen uitzonderlijke mate van integratie bewijst.

-Verklaringen van derden opgesteld begin juli 2014 kunnen niet op hun echtheid gecontroleerd worden en volstaan niet als een afdoend bewijs van integratie van betrokkene in ons Rijk.

-Schrijven van André Flahaut 08.09.2014 verwijzend naar een regularisatieaanvraag betreft een schrijven in het kader van een voormalige procedure art 9 bis Vw en is niet van toepassing op de huidige beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De leeftijd (38j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met haar leeftijd is betrokkene nog niet zo lang

in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat de verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot haar 34 6 levensjaar ongeveer in haar land van herkomst en verbleef tot op heden minder dan 5 jaar in België. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/ afwezigheid van bindingen met het land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en reïntegratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van de wettelijke samenwoning / gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen kinderen heeft uit de relatie met de Belgische onderdaan. Qua culturele integratie werden er geen uitzonderlijke aanwijzingen van culturele integratie in België aangetoond. Qua economische integratie werd aangetoond dat betrokkene werkwilbig is en heden actief is op de arbeidsmarkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de (38 jaar) van betrokkene zouden verhinderen dat zij ook in haar land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Qua medische toestand werden geen documenten voorgelegd waardoor er kan worden aangenomen dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42 quater, § 1, 4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW), en toont niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW)

(...) Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42ter, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de algemene rechtsbeginselen en in het bijzonder het beginsel van behoorlijk bestuur dat aan de overheid oplegt te beslissen rekening houdend met het geheel van de elementen van het dossier, het beginsel van een “*saine gestion administrative*” die wil dat elke beslissing steunt op legitieme en wettelijk toelaatbare motieven, het materieel motiveringsbeginsel en de verplichting tot juiste, pertinente en adequate motivering, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van het beginsel van behoorlijk bestuur, het algemeen rechtsbeginsel van respect voor de rechten van verdediging en tegenspraak en het algemeen rechtsbeginsel “*audi et alteram partem*”. Tevens voert zij aan dat haar rechtmatig vertrouwen geschonden is.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“EN CE QUE la décision attaquée, qui met fin au droit de séjour de la requérante au motif qu'il a été mis fin à la cohabitation légale de celle-ci avec Monsieur V(...), a été prise le 12 octobre 2015, soit presque trois ans après la fin de ladite cohabitation légale, plus d'un an après sa radiation d'office de la

Commune de Meise et un an après la communication par la requérante, à la demande de la partie adverse, des documents utiles à l'examen de la demande ;

ALORS QUE, en prenant sa décision si longtemps après la fin de la cohabitation légale de la requérante, la partie adverse a créé, dans le chef de la requérante, une croyance légitime qu'elle conserverait son titre de séjour en Belgique ;

Que cette conviction de la requérante a encore été renforcée par la délivrance, par les autorités communales de Saint-Gilles, d'une carte F le 11 décembre 2014 après sa radiation d'office de la commune de Meise, valable jusqu'en décembre 2019 ;

Qu'en outre, la décision attaquée est intervenue un an après la notification à la requérante du courrier de l'Office des étrangers l'invitant à produire des documents dans le cadre du processus de décision de retrait de son titre de séjour ;

Que ce long délai avant la prise de décision a tout naturellement amené la requérante à penser qu'il avait été décidé de ne pas mettre fin à son droit de séjour ;

Que par ailleurs, la partie adverse n'a pas demandé à la requérante d'actualiser les informations qu'elle avait transmises un an avant la prise de décision ;

Que la requérante n'a donc pas été adéquatement entendue ;

Qu'il existe un principe général de droit « qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts » ;

Qu'il s'agit du principe général de droit belge « audi alteram partem » qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »;

Que ce principe général de droit s'applique au cas d'espèce dans la mesure où l'annexe 21 délivrée à la requérante est une mesure défavorable ;

Que le principe « audi alteram partem » est également consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des articles 41, 47 et 48 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. L-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non

seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que le Conseil d'Etat, dans un deuxième arrêt rendu le 19 février 2015, précise également que « Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, *Khaled Boudjlida* point 34) » ;

Que la partie adverse, lorsqu'elle prend une annexe 21 telle que la décision attaquée, doit tenir compte « de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette disposition constitue la transposition en droit belge de la directive 2008/115/CE tel qu'il ressort de la lecture de la disposition en question et des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que la partie adverse met ainsi en œuvre le droit de l'union en adoptant l'acte attaqué rendant ainsi applicable au cas d'espèce la Charte des droits fondamentaux ainsi que les principes généraux du droit de l'Union Européenne ;

Qu'une décision mettant fin au droit de séjour avec un quitter le territoire constitue indéniablement une mesure défavorable qui nécessite que l'étranger soit entendu ou à tout le moins ait l'occasion de faire valoir ses moyens de défense, préalablement à l'adoption de la décision ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse a laissé s'écouler un délai d'un an entre la demande d'informations à la requérante et la prise de la décision attaquée et n'a pas demandé à la requérante d'informations actualisées sur sa situation ;

Que la requérante n'a donc pas pu faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué ;

Que la requérante n'a dès lors notamment pas pu faire état du fait qu'elle avait retrouvé du travail et est employée depuis huit mois en intérim par la banque H(...) (pièce 2) ;

Qu'il est évident que si la requérante avait été entendue de façon utile et effective, celle-ci aurait fait état de cet élément qui revêt une importance considérable pour la prise de la décision querellée ;

Que le droit d'être entendu n'a donc pas été respecté par la partie adverse lorsqu'elle a pris la décision attaquée ;

Qu'en laissant passer un délai d'un an entre la demande de preuves de l'intégration de la requérante en Belgique et la décision de retrait et en ne demandant pas à la requérante de transmettre des informations actualisées sur sa situation, la partie adverse n'a pas procédé à une analyse minutieuse du dossier et a violé le principe de bonne administration visé au présent moyen ;

Que la requérante vit en Belgique depuis à présent presque quatre ans ;

Qu'elle a, pendant la longue période ayant précédé la décision de la partie adverse, fortifié et approfondi ses liens avec la Belgique où elle s'est intégrée socialement et économiquement ;

Qu'elle a en effet de nombreux amis proches en Belgique et qu'elle s'est parfaitement intégrée à la culture et à la société belge ;

Qu'elle a travaillé à temps plein pour la société E(...) S.A. de mai 2012 à mai 2014 ; Que ces éléments ont été portés à la connaissance de la partie adverse par la requérante ;

Que la requérante travaille en intérim pour la banque H(...) depuis février 2015 (pièce 2) ;

Que la partie adverse n'a pas suffisamment tenu compte de ces éléments lors de sa prise de décision ; Qu'en écartant les données relatives à la vie professionnelle de la requérante en Belgique au motif qu'il ne s'agirait pas de la preuve d'une intégration exceptionnelle dans la mesure où travailler est une condition pour mener une vie décente, la partie adverse motive sa décision de façon stéréotypée ;

Qu'en outre, la requérante s'interroge sur les raisons qui ont amené la partie adverse à écarter purement et simplement les témoignages de proches produits par la requérante pour prouver son intégration sociale et culturelle en Belgique au seul motif qu'il serait impossible d'en vérifier l'authenticité ;

Qu'une telle motivation est stéréotypée, inadéquate et lacunaire ;

Que la partie adverse a donc manqué à son obligation de motivation et a incorrectement apprécié les faits qui lui étaient présentés ;

Qu'en outre, la décision attaquée constitue une violation évidente du droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante ;

Que le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 22 de la Constitution ainsi que par l'article 8 de la CEDH, ce dernier se lisant comme suit : (...)

Qu'en outre, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précise que (...) ;

Que, selon la Cour européenne des droits de l'homme, « la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits. » (CEDH, arrêt K. & T. c. Finlande du 12 juillet 2001, § 150) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que la notion de vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH est une notion large (C.E.D.H., arrêt Peck c. Royaume-Uni du 28 janvier 2003, §57) et qu'elle a, de jurisprudence constante, « toujours envisagé l'expulsion de résidents de longue date aussi bien sous le volet de la « vie privée » que sous celui de la « vie familiale », une certaine importance étant accordée sur ce plan au degré d'intégration sociale des intéressés » (C.E.D.H., arrêt Slivenko c. Lettonie du 9 octobre 2003, § 95) ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, latridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH1999-11). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que la requérante a établi à suffisance que la Belgique constitue aujourd'hui le centre de sa vie sociale, affective et professionnelle ;

Qu'elle a en effet clairement démontré son intégration sociale notamment par le biais de témoignages de proches, que la partie adverse s'est contentée d'écarter en considérant qu'il était impossible d'en contrôler l'authenticité ;

Qu'elle a en outre établi qu'elle s'était parfaitement intégrée au marché de l'emploi en Belgique où elle a travaillé la majeure partie de son séjour sur le territoire ;

Que ces éléments n'ont pas été suffisamment examinés par la partie adverse qui n'a donc pas procédé minutieusement à une analyse in concreto de la situation de la requérante au regard du droit au respect de la vie privée et familiale ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu.”

2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient erop gewezen te worden dat zulke schending niet kan worden aangevoerd, maar dat dient gepreciseerd te worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad zal zich dan ook beperken tot een bespreking van de concrete aangehaalde algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 42ter van de vreemdelingenwet aanvoert, dient erop gewezen te worden dat deze bepaling *in casu* niet van toepassing is. Het eerste lid van artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen : (...)”. De verzoekende partij heeft echter de Canadese nationaliteit en is dus zelf geen burger van de Unie. Ook uit de bestreden beslissing zelf blijkt uitdrukkelijk dat deze genomen wordt in uitvoering van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel 42ter heeft dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing, zodat het enig middel ook in deze mate onontvankelijk is.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de motivering van de bestreden beslissing.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit

wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verder blijkt op basis van de verschillende aangevoerde beginselen in dit verband dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

De relevante onderdelen van voormeld artikel 42^{quater} luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : (...)”

Zoals uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing, werd een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij omwille van de beëindiging van het geregistreerd partnerschap van de verzoekende partij en haar Belgische partner op 14 december 2012. De toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en de motivering in dit verband wordt door de verzoekende partij niet betwist. Ook voert de verzoekende partij niet aan dat zij zich in één van de uitzonderingsgevallen bepaald in § 4 van voormeld artikel 42^{quater} zou bevinden. Zij richt zich echter tegen de motivering aangaande het socio-economisch onderzoek gevoerd in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door middel van twee brieven van 16 oktober 2014 – ter kennis gebracht op 28 oktober 2014 – uitgenodigd werd binnen 30 dagen documenten over te maken, enerzijds in het kader van het socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, en anderzijds in het kader van de – *in casu* niet aan de orde zijnde – uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist tevens niet dat zij documenten overmaakte en dat omtrent de voorgelegde documenten werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zij meent echter dat de gemachtigde, door de gegevens aangaande haar professioneel leven in België opzij te schuiven omdat het niet gaat om een bewijs van een uitzonderlijke integratie omdat werken een voorwaarde is om een menswaardig leven te leiden, zijn beslissing op stereotiepe wijze heeft gemotiveerd. Er dient echter op gewezen te worden dat het loutere feit dat een motivering stereotiep zou zijn, niet maakt dat deze onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij laat in het geheel na aan te geven op grond waarvan dit wel het geval zou zijn. Bovendien verliest zij uit het oog dat de gemachtigde in het kader van de motivering aangaande de professionele activiteiten van de verzoekende partij tevens uitdrukkelijk aangeeft dat er geen tegenaanwijzingen zijn dat haar leeftijd (met name achtendertig jaar) zou verhinderen dat zij ook in haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Op dit onderdeel van de motivering gaat de verzoekende partij echter niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan zich vragen te stellen bij de redenen die de gemachtigde ertoe gebracht hebben de getuigenissen van naasten om haar sociale en culturele integratie in België te bewijzen, opzij te schuiven, om de simpele reden dat het onmogelijk is ervan de authenticiteit na te gaan. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, door louter aan te geven dat zij zich hierbij vragen stelt, opnieuw nalaat aan te geven op grond waarvan moet aangenomen worden dat deze motivering onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Met dit betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat sprake zou zijn van een stereotiepe, inadequate en onvolledige motivering, en dat de gemachtigde de voorliggende feiten onjuist zou hebben beoordeeld.

Tevens verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een rechtmatig vertrouwen dat zij haar verblijfstitel zou behouden. Hiermee voert zij dan ook een schending aan van het vertrouwensbeginsel. Dit beginsel kan immers worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde, door zijn beslissing zo lang na het einde van haar wettelijke samenwoning te nemen, in haar hoofde een rechtmatig vertrouwen heeft gecreëerd dat zij haar verblijfstitel in België zou behouden. Zij stelt dat deze overtuiging nog versterkt werd door de aflevering van een F-kaart op 11 december 2014, geldig tot december 2019. Tevens voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing bovendien is tussengekomen meer dan een jaar na kennisgeving van de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij uitgenodigd werd om documenten voor te leggen in het kader van de procedure van de beslissing haar verblijfstitel in te trekken. De verzoekende partij meent dat de lange termijn voor het nemen van de beslissing haar er natuurlijk toe gebracht heeft te denken dat beslist was geen einde aan haar verblijfsrecht te stellen.

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk stelt dat door de gemachtigde "*binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf*" een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. De verzoekende partij betwist geenszins dat de wettelijk bepaalde termijn van vijf jaar nog niet overschreden was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij laat met haar betoog tevens na aan te geven op grond waarvan zij aanneemt dat, door het feit dat de beslissing "*si longtemps*" na het beëindigen van de wettelijke samenwoning werd genomen – de Raad merkt op dat de bestreden beslissing dateert van minder dan twee jaar na deze beëindiging –, dat haar tien maanden voor het nemen van de bestreden beslissing nog een F-kaart werd afgeleverd en dat de bestreden beslissing een jaar na de kennisgeving van de voormelde uitnodigingsbrief werd genomen – de Raad herhaalt in dit verband dat de betekening van deze brief van 16 oktober 2014 blijktens het administratief dossier plaatsvond op 28 oktober 2014, zodat de verzoekende partij tot eind november 2014 de tijd had de gevraagde documenten voor te leggen en de bestreden beslissing iets meer dan tien maanden (en

zodoende geen jaar) na het einde van deze termijn werd genomen –, het bestuur rechtmatige verwachtingen bij haar zou hebben gewekt dat zij haar verblijfsrecht zou kunnen behouden. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde slechts gebonden is aan de – *in casu* niet overschreden – termijn van vijf jaar en dat uit voormelde uitnodigingsbrief van 16 oktober 2014 geenszins blijkt dat, wanneer binnen een bepaalde termijn geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zou zijn genomen, de verzoekende partij ervan kon uitgaan dat zij haar verblijfsrecht kon behouden. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde haar niet gevraagd heeft de informatie die zij een jaar voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt, te actualiseren, zodat zij niet adequaat gehoord is geweest.

In de mate dat de verzoekende partij zich in dit verband met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie beroept op artikel 41 van het Handvest (en tevens verwijst naar de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die *in casu* echter niet van toepassing zijn, daar de bestreden beslissing geen juridische procedure of vervolging uitmaakt of het gevolg hiervan is), dient erop gewezen te worden dat uit de bewoordingen van voormeld artikel 41 duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging – waarop de verzoekende partij zich eveneens beroept –, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, dient er echter op gewezen te worden dat door middel van de bestreden beslissing een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een Belg. De verzoekende partij voert niet aan, laat staan dat zij dit aantoon, dat dit een Belgische onderdaan zou zijn die gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, of dat – door een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij – aan haar Belgische ex-partner het effectieve genot zou worden ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. Zodoende kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde middels de thans bestreden beslissing het Unierecht (*in casu* de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden) ten uitvoer zou brengen, zodat zij zich ook niet dienstig kan beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

In de mate dat de verzoekende partij zich in dit verband beroept op het intern algemeen rechtsbeginsel “*audi alteram partem*”, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij uitdrukkelijk erkent dat zij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing werd uitgenodigd documenten voor te leggen in het kader van de procedure van de beslissing haar verblijfstitel in te trekken. Hoger werd reeds aangegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door middel van twee brieven van 16 oktober 2014 – ter kennis gebracht op 28 oktober 2014 – uitgenodigd werd binnen 30 dagen documenten over te maken, onder meer in het kader van het socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, en dat de verzoekende partij niet betwist dat zij documenten overmaakte en dat omtrent de voorgelegde documenten werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zodoende blijkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen om haar situatie toe te lichten en van deze mogelijkheid ook daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt, en dat de gemachtigde deze elementen in zijn beslissing heeft betrokken. De verzoekende partij voert echter aan dat de gemachtigde een termijn van een jaar heeft laten verstrijken tussen de vraag naar informatie en het nemen van de bestreden beslissing, en haar geen geactualiseerde informatie heeft gevraagd, zodat zij haar standpunt niet op een nuttige en daadwerkelijke wijze naar voren heeft kunnen brengen. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoon, welk belang zij bij dit onderdeel van haar betoog heeft. Zij stelt immers dat zij niet heeft kunnen aanvoeren dat zij opnieuw werk gevonden heeft en sinds februari 2015 via P. als interim bij een bank werkt, en verwijst tevens naar een tewerkstelling van mei 2012 tot mei 2014. In de bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk verwezen naar deze vroegere tewerkstelling en tevens uitdrukkelijk aangegeven dat op basis van de “*kruispuntbank tewerkstelling*” blijkt dat de verzoekende partij nog steeds actief is op de arbeidsmarkt via P. Interim, zodat blijkt dat de gemachtigde reeds op de hoogte was van dit element. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat zij bijna vier jaar in België woont, maar ook hiervan was de gemachtigde blijkens de bestreden beslissing op de hoogte: er wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij in maart 2011 naar België kwam, dat zij achtendertig jaar is en ongeveer tot haar vierendertigste levensjaar in haar land van herkomst verbleef en “*tot op*

heden” minder dan vijf jaar in België verbleef. Ten slotte voert de verzoekende partij aan dat tijdens de lange periode die aan de beslissing van de gemachtigde is voorafgegaan, haar banden met België, waar zij sociaal en economisch is geïntegreerd, nog versterkt en verdiept zijn, dat zij talrijke vrienden in België heeft en perfect in de Belgische cultuur en samenleving is geïntegreerd. In de eerste plaats kan hierbij worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet verduidelijkt of zij met haar verwijzing naar de lange periode die aan de beslissing van de gemachtigde is voorafgegaan, doelt op de tijd die is verstreken sinds het aflopen van de periode van dertig dagen om documenten voor te leggen in het kader van het socio-economisch onderzoek of op de tijd die is verstreken sinds het beëindigen van de wettelijke samenwoning. Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij naar aanleiding van de voormelde brieven van 16 oktober 2014 reeds documenten met betrekking tot haar socio-culturele integratie heeft voorgelegd, met name de “*verklaringen van derden opgesteld begin juli 2014*” waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt. Zij beperkt zich thans tot de loutere bewering dat zij de banden met België nog versterkt en verdiept heeft, maar laat na dit op enigerlei wijze aan te tonen, waarbij kan worden opgemerkt dat zij zich naar aanleiding van de op 28 oktober 2014 betekende brieven slechts beperkt heeft tot het voorleggen van documenten aangaande haar socio-culturele integratie die reeds dateren van juli 2014, ook al had zij tot eind november 2014 de mogelijkheid alle nuttige documenten in dit verband voor te leggen. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten aan te tonen op welke manier de verschillende door haar aangehaalde mogelijke actualisaties een invloed op de bestreden beslissing zouden kunnen hebben gehad, zodat zij niet aannemelijk maakt nog belang bij dit onderdeel van haar betoog te hebben. Een schending van het intern algemeen rechtsbeginsel “*audi alteram partem*” kan dan ook niet worden aangenomen. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij ook niet aanvoeren dat de gemachtigde niet voldoende rekening zou hebben gehouden met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ten slotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat artikel 8 van het EVRM (en tevens artikel 22 van de Grondwet) het recht op het privéleven en het gezinsleven beschermt. In dit verband verwijst zij opnieuw naar het feit dat België op heden het centrum van haar sociaal, affectief en professioneel leven uitmaakt, dat zij haar sociale integratie heeft aangetoond door middel van getuigenissen van naasten, die door de gemachtigde opzij geschoven werden omdat de authenticiteit ervan niet kon worden nagegaan, en dat zij perfect is geïntegreerd op de arbeidsmarkt van België, waar zij het grootste deel van haar verblijf op het grondgebied heeft gewerkt. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde dit niet voldoende heeft onderzocht en niet op zorgvuldige wijze een concrete analyse van haar situatie met betrekking tot haar privé- en familiaal leven heeft doorgevoerd.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar integratie en zich zodoende beperkt tot een betoog aangaande haar privéleven. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat geen gezinscel aanwezig is, hetgeen door de verzoekende partij niet betwist wordt. Met betrekking tot het privéleven wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM inderdaad aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon, dat het het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29) en dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, *Slivenko/Letland*, §§ 95-96), maar dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd met betrekking tot de professionele en culturele integratie van de verzoekende partij, waarbij *in concreto* wordt ingegaan op haar persoonlijke situatie. Hoger werd reeds aangegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motivering in dit verband onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Zodoende kan zij ook niet voorhouden dat het door de gemachtigde gevoerde onderzoek, ook in het licht van artikel 8 van het EVRM, niet voldoende zou zijn, en de in dit verband opgenomen motivering niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot voormeld artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zodoende kan dit betoog hoe dan ook slechts betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Vervolgens dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aangeeft dat zij in dit verband doelt op het “*gezins- en familieleven*” vervat in deze bepaling, terwijl uit het bovenstaande blijkt dat het betoog van de verzoekende partij slechts betrekking heeft op het privéleven, een element dat niet is opgenomen in voormeld artikel 74/13. Zodoende is het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE